

Aruncați într-o lume a păcatului?

1 octombrie 2005

Gili Cârstea

Un prieten își exprima dubiile asupra principiului libertății de alegere pus înaintea fiecărei ființe create, „de la serafimul luminos și sfânt până la om.” El spune așa:

„Principiul fundamental al libertății de alegere este încălcat prin simplul fapt că suntem aruncați într-o lume a păcatului... o lume în care șansele de supraviețuire în fața păcatului sunt diferite de șansele pe care le-au avut îngerii într-o lume în care păcatul nu apăruse. Între a mă naște fără să fiu întrebat într-o lume a neprihănirii și a mă naște fără să fiu întrebat într-o lume a păcatului diferența este enormă, și este o încălcare flagrantă a dreptului meu de alegere.”

În primul rând, lumea în care am fost „aruncați” a fost o lume a neprihănirii, în cel mai pur sens al cuvântului. Pământul era cerul. Nu exista nici un motiv pentru a-l transforma într-o lume a păcatului, afară de voința liberă a primilor noștri părinți. Pe ei nu i-a forțat nimeni să aleagă nelegiuirea. De fapt, nici n-au crezut că aleg nelegiuirea. L-au crezut pe Satana, care le spunea povești despre evoluția speciilor, și cum vor ajunge ei dumnezei dacă se despart de izvorul vieții. Au ales să respingă avertizarea Tatălui lor, că vor muri negreșit dacă aleg păcatul. Dumnezeu a fost constrâns să le respecte alegerea.

Aceasta dovedește că într-o lume a neprihănirii se poate alege greșit la fel de ușor ca într-o lume a păcatului, atunci când vrei să uzezi de dreptul la autodeterminare. Și chiar așa s-a și întâmplat în cer. Milioane de îngeri au ales păcatul, iar dorința le-a fost respectată.

În al doilea rând, prin expresia „suntem aruncați” se sugerează intenția lui Dumnezeu, ceea ce este complet fals. Dumnezeu nu a creat absolut nici o ființă în păcat sau într-o lume a păcatului. De la Lucifer până la Adam, toți locuitorii cerului au fost creați sfinți și în sfințenie, părtăși de natură divină și așezați într-un mediu perfect. Dar Dumnezeu nu putea obliga pe nimeni să trăiască în lumea Sa. Neputând să ne întrebe înainte să ne naștem, a preferat să ne aducă în lumea Lui. Dar ne garantează un lucru: dacă nu ne place, există o cale de ieșire, dreptul inalienabil de a nu exista.

Lucrul esențial este că Hristos a fost și El „aruncat” în lumea aceasta, „născut din femeie, născut sub lege,” și a demonstrat tuturor că nu este o rușine sau un handicap să te naști într-o lume a păcatului. El a devenit al doilea Adam tocmai printr-o permanentă

exercitare a libertății de alegere. A ales neprihănirea (Isa 7:15) în locul nelegiurii, deși nici El nu a fost întrebat dacă dorește să Se nască într-o asemenea lume. Nu a socotit că I s-a încălcat dreptul de alegere când S-a trezit în mizeria omenească, tocmai în străfundul ei. El știa bine că orice societate, sfântă sau păcătoasă, nu poate conta pentru decență și libertate decât pe prezența Duhului Sfânt în templul inimii.

Acum acest Om stă pe tronul universului.

În ultima generație, spune Scriptura, un grup numit „cei 144.000” va avea privilegiul să arate lumii că nu este nici un handicap să te naști și să trăiești într-o astfel de lume. Ba din contră, avem privilegiul enorm de a participa la eliberarea lui Dumnezeu de acuzațiile criminale care I s-au adus, și care au blocat pentru atât de mult timp desfășurarea normală a vieții în univers.

Vi se pare puțin?